

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LETAILLIEUR

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

(ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΣ Μ ΕΡΓΟΥ). Η νεαρά Παρισιάνη Ντενίξ Φαθρέιγ, μένοντας όρφανή, πηγαίνει κι' εγκαθίσταται κοντά στο θείο της Σουλθαίν Φαθρέιγ και στη θεία της 'Αδριανή, στο έξοχικό τους σπίτι στο Μαλθάλ, ένα σπίτι άπομονωμένο κι' ήρμηκό. Εκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της άφιξής της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομακτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άσρατοι και σχεδόν ύπερφυσικοί έχθροι άπειλούν την οικογένεια Φαθρέιγ. Το πρώτο θράβυ, ή Ντενίξ με τη θεία της 'Αδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάνω στο όποιο εινε χαραγμένος ένας μαύρος, πένθιμος σταυρός... Και την επομένη, το θράβυ πάλι, καθώς ή Ντενίξ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, αντίλαμβάνονται πώς ο Σουλθαίν Φαθρέιγ έχει εξαφανιστή από το σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τον βρίσκουν κρεμασμένο έξω από το παράθυρο του γραφείου του. Έπειτα από λίγες στιγμές, το πτώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριώδως. Άνάστατες, περίτρομες, ή δυο γυναίκες ζητούν την επέμβαση των άρχων κι' άμέσως φθάνουν επί τόπου ο άνακριτής Φιεγιέ και ο άστυνομικός έπιθεωρητής Ταθερνιέ, οι όποιοι του κάκου προσπαθούν να θροβν ένα ίχνος πού να τους οδηγήση στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. Συνεχίζοντας τώρα την έρευνά τους, έπισκέπτονται το άτελιέ του κρεμασμένου, ο όποιος καταγιόταν έρασιτεχνικώς με τη ζωγραφική και τη γλυπτική.

Και στη θεία της 'Αδριανή, στο έξοχικό τους σπίτι στο Μαλθάλ, ένα σπίτι άπομονωμένο κι' ήρμηκό. Εκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της άφιξής της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομακτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άσρατοι και σχεδόν ύπερφυσικοί έχθροι άπειλούν την οικογένεια Φαθρέιγ. Το πρώτο θράβυ, ή Ντενίξ με τη θεία της 'Αδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάνω στο όποιο εινε χαραγμένος ένας μαύρος, πένθιμος σταυρός... Και την επομένη, το θράβυ πάλι, καθώς ή Ντενίξ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, αντίλαμβάνονται πώς ο Σουλθαίν Φαθρέιγ έχει εξαφανιστή από το σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τον βρίσκουν κρεμασμένο έξω από το παράθυρο του γραφείου του. Έπειτα από λίγες στιγμές, το πτώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριώδως. Άνάστατες, περίτρομες, ή δυο γυναίκες ζητούν την επέμβαση των άρχων κι' άμέσως φθάνουν επί τόπου ο άνακριτής Φιεγιέ και ο άστυνομικός έπιθεωρητής Ταθερνιέ, οι όποιοι του κάκου προσπαθούν να θροβν ένα ίχνος πού να τους οδηγήση στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. Συνεχίζοντας τώρα την έρευνά τους, έπισκέπτονται το άτελιέ του κρεμασμένου, ο όποιος καταγιόταν έρασιτεχνικώς με τη ζωγραφική και τη γλυπτική.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

"Όλα εκεί μέσα ήσαν χωρίς καμιά τάξι. Άγάλλιατα τελειωμένα κι' άτελείωτα έπιαναν τη μέση του άτελιέ, άλλα άπάνω στα θάβρα τους κι' άλλα κάτω στο πάτωμα, στο στρωμένο με τοιμέντο.

Η Ντενίξ όμως παίνοταν μέσα, δεν εινε τίποτε άπ' αυτά. Άπέναντί της, στη γωνιά δεξιά, δεσπόζοντας ο' αυτήν την συγκέντρωσι των άψυχων, ένα άλλόκοτο μαρμαρινο άγαλμα τραβήξε την προσοχή της δλόκληρη από την πρώτη στιγμή.

Έκανε μερικά θήματα και στάθηκε ζαφνιασμένη. "Ένα δνομα ήρθε στά γείλη της και θυμήθηκε τά λόγια της θείας της: «Ο θεός σου έρτιασε προ δυο χρόνων ένα Σατανά !... Είν' ένα έργο τρομακτικό... Ξρες - άρες μούρχεται να πάρω ένα σφυρί και να τό κάνω κομμάτια...»

Τής φανόταν, ότι το άγαλμα αυτό του Σατανά ήταν γυρισμένο προς τό μέρος της κι' άπλωνε προς αυτήν τά χέρια του με τά μακριά τους δάχτυλα γιά να την άρπάξη...

Τό γέλιο του ήταν σαρκώδιο, τά χαρακτηριστικά του δυνατά, τό μέτωπό του ψηλό... Ολόκληρο τό κορμί του έγερνε μπροστά...

"Ήταν τόση ή ταραχή της νέας, ώστε ούτε άκουσε καν τον άνακριτή, ο όποιος ρωτούσε τη θεία της:

— Κ' οι πίνακες αυτοί εινε έργα του κ. Φαθρέιγ ;

Τόν ειβε όμως να στέκεται κι' αυτός εξαφνιασμένος μπρος στο άγαλμα του Σατανά και τόν έκουσε να ρωτάη:

— Αυτός είν' ο Δαίμων; Νά έν' άγαλμα ύπέροχο και πρωτότυπο ! Ποτέ μου δεν ειβα παρόμοιο πράγμα ! Χωρίς άλλο ο σύζυγός σας τόν προώριζε γιά

κανένα δημόσιο πάρκο ;

— Όχι, άπάντησε ή θεία 'Αδριανή. Ο σύζυγός μου έφτιαξε αυτό τό άγαλμα χωρίς κανένα σκοπό.

— Πολύ περίεργο άγαλμα ! ειπε κι' ο έπιθεωρητής Ταθερνιέ. Η έκφρασίς του εινε συναρπαστική... Βλέποντάς το, νομίζε κανείς πώς τό άγαλμα αυτό θα ζωντανέψη, δεν είν' έτσι ;

Η θεία 'Αδριανή δεν άπάντησε, μά ή Ντενίξ ειβε ότι τά χέρια της έτρεμαν...

VI

Ο ΒΥΣΚΟΛΑΚΑΣ

Ο άνακριτής ειχε φύγει, αφήνοντας τόν έπιθεωρητή Ταθερνιέ γιά να εξακολουθήση την έρευνα.

Και πράγματι, ο δραστήριος αυτός άστυνομικός άρχισε να ψάχνει γύρω άπ' τό σπίτι με την έλπίδα μήπως άνακαλύψει τό πτώμα.

Έρευνήσε τόν κήπο, ο όποιος άπλωνόταν άπ' τό σπίτι ως τό δημόσιο δρόμο, μά χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Τό σπίτι ειχε κι' ένα γκαράζ πού θρισκόταν άκριβώς κάτω από τη σκάλα πού ώδηγούσε από τό κάτω πάτωμα στο άπάνω. Τό ειγαν μεταβάλει σε πλυσταριό και, μέσα ο' ένα υτούλάπι του φύλαξαν τά έργαλεία πού χρησιμοποιεταν γιά την καλλιέργεια του κήπου.

Ο άστυνομικός έψαξε κι' εκεί, μά δλο τό πρωί πέρασε χωρίς να κάνη καμιά άνακάλυψη πού θα μπορούσε να τόν προσανατολίση κάπως.

Κατά της τέσσερες τό απόγευμα, ή Μάρθα Σανέ, ή σύζυγος του μοναδικού γείτονος του Φαθρέιγ, πήγε να έπισκεφθή την θεία 'Αδριανή και να την συλλυπηθή.

Η θεία 'Αδριανή, πριν μπή στο σαλόνι, όπου περίμενε ή έπισκέπτρια, ειπε ιδιαίτερος στη Ντενίξ:

— Θα ήθελα πολύ να την παρακαλέσω να μάς φιλοξενήση άπόψε στο σπίτι τους, μά δεν το μω. Τό δικό μας σπίτι με τρομάζει... Μου φαίνεται πώς δεν θαχω τό θάρρος να μείνω έδω ως τό πρωί... Ίσως ή Μάρθα Σανέ θα τό καταλάβη μόνη της...

Η κ. Σανέ ήταν μια γυναίκα νέα άκόμη. Τά τραγικά γεγονότα της περασμένης νυκτός, τά όποια διδραματίστηκαν τόσο κοντά στο σπίτι της, της ειγαν κάνει θαθεία έντύπωσι.

— Άγρότησα δλη την νύχτα, άγαπητή μου φίλη, ειπε στην θεία 'Αδριανή. Όταν ή όμηρέτριά σας ή Σουλθαία ήρθε και μάς ειδοποίησε ότι θρήκατε τόν κ. Φαθρέιγ κρεμασμένο, σκέφτηκα:

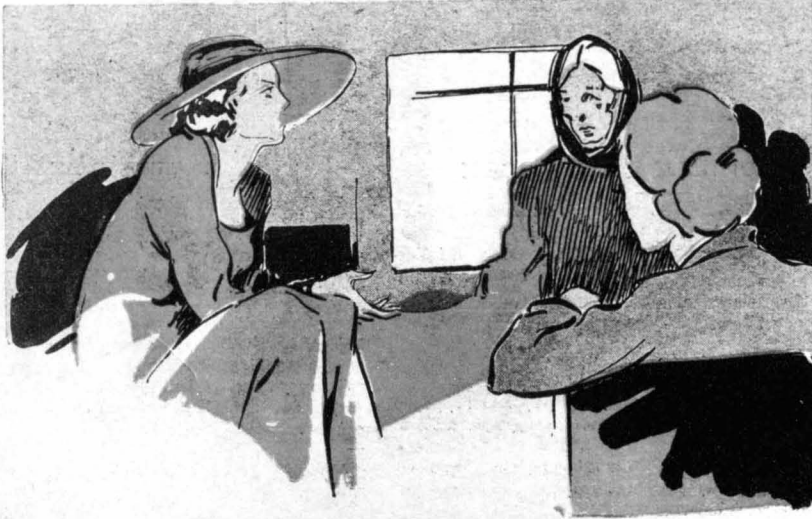
«Ο δυστυχισμένος ! Δεν υπόρεσε να ύποφέρει τέτοιες δοκιμασίες και αυτοκτόνησε ! Έιχε άλλώς, ειχε καταβληθή τόσο, τόν τελευταίο καιρό... Μά όταν ο σύζυγός μου ξαναγύρισε έδω και με πληροφορήσε ότι τό πτώμα ειχε εξαφανιστή, δεν έξρω κι' έγώ τί μ' έπιασε τότε...» Έτρεξα κι' έκλεισα

δλες τις πόρτες και τά παράθυρα τ ο ο σπιτιού... Και ο τρόμος μου έγινε ακόμα μεγαλύτερο, γιατί δλη τη νύχτα άκουγα περίεργους κρότους έξω πού φαινόντουσαν σαν να τράνταζαν δλόκληρο τό σπίτι...

— Τους άκούσαμε κι' εμεις, ειπε ή 'Αδριανή Φαθρέιγ.

Η Μάρθα Σανέ την κύταξε τρομαγμένη.

— Δεν γελάστικα λοιπόν ; ειπε. Ο σύζυγός μου

Η Μάρθα Σανέ ειχε πάει να συλλυπηθή τη θεία 'Αδριανή

γός που κοιμόταν και δεν άκουσε τίποτε. "Όταν ξύπνησε το πρωί, του είπα: «ήταν ο ίδιος κρότος που άκουσα όταν έχωνες πασάλους γύρω απ' το λειβάδι μας...» Μά ποιος λοιπόν μπορεί να σάς μίση τόσο πολύ;

— Δεν ξέρω τίποτε, απάντησε η 'Αδριανή Φαβρέι. Δεν είχαμε ποτέ έχθρους.

"Επακολούθησε μία μικρή σιωπή, κατά την διάρκεια της οποίας η Μάρθα Σανέ εξέταζε τη φυσιογνωμία της Ντενίς.

— "Ηρθατε εδώ σε μία πολύ άσχημη στιγμή, δεσποινίς, της έπιπε με τη φωνή της που είχε ανδρικό τόνο.

"Η νέα κόρη δεν ήξερε πώς να ερμηνεύσει αυτά τὰ λόγια. Κι' αντί αυτής, απάντησε η θεία 'Αδριανή:

— Ναι, φοβόμαι τώρα γι' αυτήν και γιὰ μένα. Μου φαίνεται πώς η δυστυχία τριγυρίζει έξω από το σπίτι μας και πώς από στιγμή σε στιγμή, οι τοίχοι του θα πέσουν και θα μὰς πλανώσουν... Νοιώθω έναν απεριγραπτό τρόμο σ' αυτό το σπίτι!... Θέλω να φύγω μακριά... μακριά από δω... "Αν ο θεός Φλοράν ήταν σε κατάσταση που να μπορεί να ταξιδεύσει, θα έφευγα, δεν ξέρω κι' εγώ για που... Μά δεν μπορεί να τον εγκαταλείψω έτσι... Αύτος δεν φοβάται... Δεν ανησυχεί για τίποτε.

— Πώς είνε η ύγεια του;

— Πάντα στην ίδια κατάσταση. "Υποφέρει τρομερά από οσπιοα...

—Δεν μπορεί να σηκωθεί;

— "Όχι... Δεν τρώει πιά σκεδόν τίποτε... Δεν έχει δυνάμεις... Και η θεία 'Αδριανή επρόσθεσε με σγανη φωνή:

— "Όταν σκέφταμαι ότι σε δυο ώρες θα νυχτώσει κι' ότι θα μείνω μόνη με την ανηψιά μου εδώ μέσα, μου έρχεται να τρελάσω.

"Η Μάρθα Σανέ δεν απάντησε. Και η θεία 'Αδριανή εξακολούθησε:

—Γιατί να μὰς καταδιώκουν έτσι; ... Γιατί; Γιατί;

— Είδα, όταν έρχόμουνα εδώ, κάποιον ξένο που είχε σταθή στο δρόμο και κύτταξε τὰ παράθυρα του σπιτιού σας, είνε η Μάρθα Σανέ.

— "Εναν άντρα καμιά σαρανταριά χρόνων;

— Ναι.

— Μὲ γκριζο έπανωφόρι και ρεπούμπλικα;

— Ναι, τὸν έζρετε;

— Είνε ο' αστυνομικός έπιθεωρητής που ένεργει τις ανακρισεις. Μά δυστυχῶς θὰ φύγη τὸ θράδι και θὰ μὰς αφήσει μόνες. "Ετα τούλάχιστον μὰς έπτε. Ναι, θὰ μείνουμε μόνες...

"Η Μάρθα Σανέ ύψωσε τούς ώμους της και δεν έπτε τίποτε. "Επειτα από λίγη ώρα, με φωνή που έτρεμε έλαφρά, ρώτησε:

— "Ο κ. Φαβρέι είνε στην οικογένειά του... συγγενείς... που αυτοκτονούσαν με τὸν ίδιο τρόπο;

"Η 'Αδριανή Φαβρέι πετάχτηκε απάνω κι' απάντησε:

— "Όχι... Μά έζρετε καλά ότι δεν αυτοκτόνησε!

Και η Μάρθα Σανέ επανέλαβε κι' αυτή μηχανικά:

— "Όχι... Δεν αυτοκτόνησε...

Κατόπιν ρώτησε με φωνή που φανέρωνε την ταραχή της:

— Τὸ σκόνι, με τὸ όποιο τὸν κρέμασαν, ήταν δικό σας;

"Η θεία 'Αδριανή απάντησε ξερά με φωνή θαλαία:

— "Όχι... Δεν είχαμε ποτέ τέτοιο σκόνι;

— Και από που τὸν κρέμασαν; ρώτησε η κ. Σανέ με φωνή διαστακτική.

— Από ένα δοκάρι της σοφίτας.

"Επακολούθησε μία σιωπή, πολλή οδυνηρή. Είχε αρχίσει πια να σκοτεινιάζει...

Τέλος η Μάρθα Σανέ σηκώθηκε. Χαιρέτησε τις δυο γυναίκες η οποίες την συνώδευσαν ως την πόρτα.

"Εξω, σε κάποια απόσταση από τὸ σπίτι, ένας άντρας έκοβε θόλατες.

"Η Ντενίς νόμισε πὸς αναγνώρισε σ' αυτόν τὸν έπιθεωρητή Ταβερνιέ. μά δεν ήταν και τόσο θέσαιο, γιατί όλα πια ήσαν γκριζα ολόγυρα.

"Όταν η κ. Σανέ απομακρύνθηκε, ο Ταβερνιέ — γιατί αυτός ήταν — πλησίασε τη θεία 'Αδριανή και έπτε:

— Φεύγω, κυρία. Δυστυχῶς, τὸ μυστήριο εξακολουθεi να παραμένει ανεξιγνώστο. Θα ξαναγυρίσω αύριο και θα εξακολουθήσω τις έρευνές μου. Μπάτε μέσα και

μη θήγτε πια έξω. "Αν κανένας χτυπήση την πόρτα σας, μην απαντήσετε... Καληνύχτα σας...

—Κ' η δυο γυναίκες τὸν είδαν ν' απομακρύνεται γρήγορα:

"Η θεία 'Αδριανή ψιθύρισε τότε με σγανη φωνή:

— "Η κ. Σανέ έκανε πὸς δεν καταλάβαινε και δεν μὰς πρότεινε να μὰς φιλοξενήση στο σπίτι της. "Εχει όμως δυο κάμαρες έντελῶς άδειανες. Θα μπορούσε να μὰς τις παραχωρήση... Πρέπει τώρα να κλειστούμε εδώ μέσα ως αύριο τὸ πρωί, φτωγὸ μου παιδί... Προηγουμένως θα έπισκεφτούμε όλα τὰ δωμάτια και θα θεσπαιώθουμε ότι όλα είναι κλειστά... Κύτταξε... η Σουλθια δεν άναψε ακόμα φῶς τὸν ισόγειο... Αὐτή η κοπέλλα διαρκῶς ξεχασμένη είνε... "Ελα...

Και κλείδωσε την πόρτα πίσω της με μία διπλή στροφή του κλειδιού. "Η Ντενίς τὴν άφησε να προχωρήση πρώτη στὸν διάδρομο.

"Όταν έφτασαν μπροστά στην κουζίνα, είδαν πὸς η πρτα της ήταν κλειστή. "Η θεία 'Αδριανή σάθηκε εξαφνιασμένη και φώναξε:

— Σουλθια!

Μία φωνή που μόλις άκουγόταν, απάντησε από μέσα και η πόρτα άνοιξε.

"Η Σουλθια παρουσιάστηκε τρέμοντας σύγκορη.

—Γιατί κλείστηκε έτσι; τη ρώτησε η κυρία της.

"Η δυστυχισμένη γυναίκα μόλις μύρεσε και τραύλισε:

— Φοβάμαι, κυρία. Δεν μπορώ πια! Πρό μὲς ώρα, ενώ θριακώσατε απάνω, άκουσα σήματα μέσα στο άτελιέ... Αυτό θάσπηξε πολλή ώρα... "Επειτα άκουσα χτυπήματα σ' ένα παράθυρο... Ναι... κανονικά χτυπήματα που σταματούσαν και ξανάρχιζαν...

"Η 'Αδριανή Φαβρέι τὴν κύτταξε χωρίς να τολμήη να ρωτήση περισσότερα. "Η Ντενίς έτρεμε... "Εβλεπε τὸν διάδρομο που τὸ σκοτάδι πυκνὸ τὸν σπέταξε. Κι' εκεί, στο βάθος ήταν η πόρτα του άτελιέ... του άτελιέ με τὸν Σατανά...

Κ' η Σουλθια ξαναείπε με μεγαλύτερο φόβο ακόμα:

— Δεν μπορώ... Μὲν μπορώ να περάσω τὴ νύχτα εδώ... Φοβάμαι πολύ, κυρία!

— Και πὸς θέλεις να πᾶς;

— Δεν ξέρω, μά δεν θέλω να μείνω εδώ... Θέλω να φύγω... άμέσως, πριν νυχτώση...

"Η 'Αδριανή Φαβρέι τὴς απάντησε ξερά:

— Μά εσαι τρελή, κόρη μου. Είνε νύχτα κιόλας...

— "Όχι, κυρία, όχι ακόμα...

— Και θὰ τολμήσης να διασχίσης τὸ δάσος, έσύ που δεν τολμάς να θηῆς απ' αυτό τὸ δωμάτιο;

—Δεν είνε τὸ ίδιο πράγμα, κυρία... Δεν μπορώ... "Αν μείνω εδώ... νοιώθω πὸς θὰ πεθάνω.

"Η 'Αδριανή Φαβρέι τὴν κύτταξε εξαφνιασμένη και έπτε:

— Καλά!... Πήγανε!... Δεν μπορώ να σε κρατήσω... "Ελα, Ντενίς, σε ανέθουσε επάνω...

Και, ανάθοντας μόνη της τη λάμπα, τὴν έπιοσε και διευθύνθηκε πρὸς τὸ σκάλα, ακολουθουμένη από τὴν Ντενίς.

"Ότὸσο τὴ στιγμή που έτοιμαζόντουσαν ν' ανέθουν, η Ντενίς κυτεύθηκε από ένα θανάσιμο τόμο. Τὰ λάνια που είνε προσέπει προ λίγου η Σουλθια, τὴς έσαναργύνουσαν στο μυλάο: «Πρὸ μὲς ώρας άκουσε κάποιον να περπατᾶ στο άτελιέ...»

Χωρίς να θέλη, η νέα γύρισε τὸ κεφάλι της και κύτταξε πρὸς τὸ άτελιέ.

"Άμέσως μία κορυφή φρίκης ξεέκυψε από τὰ γέλια της.

"Άπλωσε τὸ γέρι της και πάστηκε από τὸ κγκκελλο της σκάλας νια να μὴν πέση κάτω...

Τι ήταν αυτό που είνε δεi εκεί κοντά της στο διάδρομο;...

Ποιά ήταν αὐτή η σκιά που τὴν κύτταξε μία στιγμή στα μάτια και χάθηκε κατόπιν μέσα στο άτελιέ;

— "Ο θεός Σουβάν! "Ο θεός Σουβάν! — έφώναξε.

"Η θεία 'Αδριανή που είνε ανέθει μερικὰ σκολοπίατα κατέθηκε πάλι κι' έτρεξε κοντά της.

— Τι έπαθες κόρη μου; τη ρώτησε μ' άνησυχία.

— "Ο θεός! "Ο θεός! Τὸν είδα να μαινὴ μέσα στο άτελιέ!... Μὲ κύτταξε στὰ μάτια... "Ω! Θεέ μου! Θεέ μου!... Θα τρελλάσω.

("Ακολουθεi)

"Η Ντενίς έβγαλε μία φωνή φρίκης.